

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUNTER, ERIN

Magia se trezește / Erin Hunter. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-712-5
821.111

Traducător: **Anca Irina Ionescu**
Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

RENEGADES

THE MAGIC AWAKENS

Copyright © 2026 Working Partners
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

ERIN HUNTER

MAGIA SE TREZEȘTE

SERIA RENEGAȚII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

PROLOG

CĂLĂUZA EI ERA anima.

Se rotea invizibilă pe deasupra apei, dar terminațiile nervoase ale Anduranței o sesizau, cu aceeași siguranță cu care orice prădător simte mirosul sângelui. Valurile ascunse ale magiei îi stârneau simțurile, făcându-le să intoneze un cântec străvechi. Nu conta că vederea îi slăbea tot mai mult odată cu vârsta. Nu conta că razele lunii nu pătrundeau printre nori ca să-i lumineze calea. Ar fi putut face această călătorie și cu ochii închiși.

Bătrâna broască-râioasă țopăia pe malul râului, iar picăturile de ploaie mărunță o gădilau pe spinare, în timp ce plescăia cu degetele prin noroi, încercând să se agațe de ceva. Își croia drum printre gunoaiele care blocau curgerea apei – cutii vechi de conserve și bucăți de metal, ambalaje care încă mai păstrau mirosul mâncării pentru oameni. Aduse de vânt sau aruncate de pe șoseaua de deasupra, gunoaiele rămâneau blocate în locurile cu apă puțin adâncă, unde putrezeau sau rugineau. Pe vremea tinereții ei, apa curgea curată și limpede, iar susurul ei se amesteca numai cu

zumzetul insectelor îndestulate. Sau poate că memoria îi juca feste. În seara aceasta nu erau insecte.

Cu toate acestea, indiferent ce schimbări aduseseră anii, aici se simțea întotdeauna anima. Se spunea că vine de departe, din munții în care oamenii nu se aventurau niciodată. În oraș erau unele locuri unde anima era mai greu de sesizat. Dar nu și aici, lângă râu. Aici curgea bogată și nestăvilită.

Ajunsesese aproape de destinație – podul care despica orașul în două și unde se reunea Conclavul, de fiecare dată când era lună plină. În mod cu totul neobișnuit, simțea fluturi de anticipare în stomac. În ultima vreme o tulburau viziuni despre care nu știa ce să creadă.

A auzit zgomotul traficului cu mult înainte să-l vadă și, ridicând privirea, a văzut podul care se înălța în fața ei. Chiar și la ora aceea, șuvoiul de mașini era neîntrerupt, iar picăturile de ploaie străluceau argintii în lumina farurilor lor. La capetele podului se înălțau cele două jumătăți ale orașului, unde se înghesuiau și mișunau oamenii. Aceștia coborau rareori sub pod – doar câte un puști ciudat care desena spirale și simboluri stranii pe balustrade. *Chiar și oamenii au ritualurile lor*, remarcase cândva bătrânul Neînfricat. Dar Anduranța nu mai văzuse pe nimeni aici, jos, de mult timp, iar semnele lor se estompaseră sau fuseseră acoperite de un mușchi lipicios.

Era încântată să vadă că cei mai mulți membri ai Conclavului sosiseră deja. Ședeau jos, trei broaște-râioase ghemuite și neclintite ca niște stânci, în locul în care malul se prăbușise, formând o insuliță năpădită de buruieni. Cumva, o ladă cu roți ajunsese și ea aici și zăcea răsturnată în apa puțin adâncă, precum oasele unei creaturi de mult uitate.

Când au văzut-o pe Anduranța, ceilalți și-au ridicat vocile orăcăitoare în semn de salut, iar ea a traversat plescăind canalele înguste ca să li se alăture.

– Ai întârziat, mamaie, a mormăit Stoicul. Pielea lui era în mare parte de un portocaliu strălucitor, deși partea inferioară a abdomenului era albă ca zăpada.

– Arată puțin respect față de conducătoarea noastră, a intervenit Cutezătorul, un brotăcel mic verde. A împlinit optsprezece veri.

– Și poate să răspundă singură, i-a dojenit Anduranța, cățărându-se pe insulă. Dar Stoicul are dreptate. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Mă tem că picioarele mele nu mai sunt la fel de sprintene în ultima vreme.

Curajosul, cel mai tânăr dintre membrii Conclavului, un broscoi cu pielea de culoare închisă, cu membre lungi și cu capul îngust, s-a apropiat de ea. Fusesse primit de abia cu cinci luni în urmă, după ce sârmanul Neînfricat murise prematur, strivit de roțile unei mașini, în timp ce era încă amețit după hibernare. Dar, deși Curajosul era atât de tânăr, Anduranța își dădea seama că este deja perfect armonizat cu natura, poate chiar mai mult decât oricare dintre ei.

– Mă bucur că ai venit, a șoptit el încetișor. Viziunile mele... au fost...

– Nu încă, a spus Stoicul. Trebuie să respectăm obiceiurile. Reziliența încă nu a venit.

– Ba da, a venit! s-a auzit o voce din umbră, urmată de plescăitul și clefăitul provocate de un broscoi care se deplasa grăbit pe terenul mlăștinos.

Când a ajuns la ei, pielea plină de bube de pe laturile abdomenului i se ridica și cobora rapid.

— Oamenii și-au construit o nouă locuință chiar pe traseul meu obișnuit. A trebuit să găesc o cale ocolitoare.

— Oare se vor opri vreodată? a mormăit Cutezătorul. În curând nu va mai rămâne nicio bucățică de sălbăcie!

— Asta e adevărat, oamenii ne invadează teritoriile. Și anima nu mai plutește la fel de intens. Dar atâta timp cât există anima, vor exista întotdeauna locuri pentru neamul nostru, a orăcăit Anduranța.

A așteptat până când Reziliența și-a recăpătat suflarea, după care s-a adresat Curajosului.

— Acum povestește-ne, tinere, ce este cu viziunea ta.

Curajosul și-a dres vocea.

— Eram în locul meu obișnuit, în vârful unuia dintre zgârie-norii lor, a început el încet. Era o dimineață furtunoasă. Vântul mâna ploaia într-o parte și fulgerele luminau pânțelele norilor. Dar timp de o clipă, cerul s-a limpezit și mi-a arătat conturul viitorului. Am văzut un copac cu ramurile căzute, iar dincolo de el strălucea luna palidă și galbenă. Lumina ei aruncată printre crengi s-a prefăcut într-o umbră de gheară care zgâria orașul de sub mine. Totul părea atât de real, încât îmi imaginam cum sfâșia străzile în bucăți mari.

Când a înțeles semnificația cuvintelor, Anduranța și-a înghițit anevoie nodul din gât. Poate era o coincidență că și ea văzuse același lucru.

— Un copac în nori? a orăcăit Stoicul. Ești sigur? Anduranța a lovit ușor cu piciorul în pământ.

— Spune că l-a văzut. De ce te îndoiești de spusese lui?

Stoicul s-a foit puțin în loc.

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, mamaie, a spus el cu voce răgușită. Numai că... ei bine, și eu am văzut ceva asemănător.

Toate capetele s-au îndreptat spre el, iar Anduranța a simțit cum i se face pielea de găină.

— Eram în parcul orașului, a continuat Stoicul. Există un loc în care copiii și câinii nu se aventurează niciodată, unde pământul este mlăștinos, iar aerul jilav. De acolo pot să privesc fântâna arteziană. Nicio creatură care nu este în armonie cu natura nu știe că în stropii care cad se adună anima. Acolo am văzut și eu luna, dar în viziunea mea un copac se întindea în sus, ca și cum ar fi vrut să o tragă cu forța spre pământ.

Anduranța avea senzația ciudată că noaptea o apăsa din toate părțile. Nu era încă pregătită să-și împărtășească propria viziune, dar simțea cum i se strânge stomacul de spaimă după tot ce auzise până acum.

— Și eu am văzut asta! a strigat Cutezătorul. Pe fundul iazului meu, printre buruienile negre, am văzut o lună care ardea ca un foc deasupra unui copac. În timp ce priveam, frunzele s-au transformat în cenușă și au căzut, lăsând ramurile înnegrite și golașe.

— Și tu, Reziliență? a întrebat Anduranța.

Cel care sosise mai târziu a privit-o cu ochii lui mici și negri. Și-a umflat gâtul, ca și cum și-ar fi făcut curaj.

— La fel, a spus el. O lună și un copac în conflict. Ce înseamnă asta?

Anduranța și-a umezit buzele cu o mișcare rapidă a limbii.

— Asta am văzut și eu, a spus ea. Aproape în fiecare noapte de la ultima noastră întâlnire. În viziunile mele, luna crește și scade, iar odată cu ea copacul se ofilește și înflorește. Când unul prosperă, celălalt suferă. Este ca și cum cei doi ar fi interconectați... ca și cum ar lupta pentru aceeași suflare care să-i susțină.

Pe Anduranța o trece un fior, în timp ce își amintește imaginile stranii.

— Nu știu ce prevestește viziunea, dar nu trebuie să o ignorăm. Se apropie ceva important. O luptă înversunată.

Peste Conclav s-a așternut tăcerea, astfel încât nu se auzea nimic altceva decât zgomotul traficului de deasupra capetelor lor.

— Veniți mai aproape cu toții, a spus Anduranța.

S-a îndreptat târșâind picioarele spre malul râului, iar Conclavul s-a adunat în jurul ei. Apa era neagră precum cerul nopții, neoglundind nimic. Dar Anduranța îi sesiza anima densă, bogată și dătătoare de viață.

— Împrumutați-mi puterea voastră, i-a implorat ea, pentru ca împreună să putem vedea mai limpede.

A închis ochii, a tras aer adânc în piept și a auzit cum broaștele din jurul ei fac același lucru. În timp ce inhala, simțea cum se umple de anima, caldă ca malul râului într-o zi de vară. Și, deși nu vedea Conclavul de lângă ea, îi simțea prezența din anima care o învăluia în valuri dense. Simțea cum o înalță, iar oboseala anilor parcă dispărea din măduarele ei istovite.

Anduranța și-a scufundat capul în apele întunecate, unde anima estompa granițele dintre lumea trecutului și cea a prezentului, unde spiritele

strămoșilor ei și ale Conclavurilor din vechime se adunau toate într-unul singur.

Și acolo a văzut viitorul cu ochii minții.

Anduranța și-a scos capul din apă, improșcându-i cu stropi pe ceilalți membri ai Conclavului și a revenit de pe malul râului clătinându-se. Din gură i-a scăpat un strigăt.

— Ce este? a întrebat Cutezătorul.

— Ce ai văzut? a orăcăit Reziliența.

Anima se scurgea încet din venele ei, făcând-o să tremure. Viziunea era mai puternică decât orice altceva trăise Anduranța până atunci. O făcea să vibreze până în vârful degetelor.

— Spune-ne și nouă, te rugăm! a strigat Stoicul. A fost ceva de rău?

Anduranța s-a întors cu fața spre ei. Toate broaștele o priveau fix.

Vor răspunsuri, dar ce pot să le spun?

— Eu... nu știu ce înseamnă, a murmurat ea.

— Dar ai văzut ceva? a întrebat Curajosul.

În privința aceasta nu era niciun dubiu. Nu numai că văzuse, dar simțise cu fiecare fibră a ființei sale.

Fierbințeală pe piele.

Fum în nări.

Un pocnet în urechi.

Un val portocaliu care se rostogolea spre ea.

— Da, a murmurat ea. Am văzut foc. Un foc cumplit, cumplit.

CAPITOLUL 1

CEVA O URMĂREA.

Luna alerga în zigzag înainte și înapoi cât o țineau picioarele, lăbuțele ei lovind din rășputeri în pământ, dar era în zadar. Indiferent ce era în spatele ei – și era prea speriată ca să se întoarcă și să se uite – o ajungea din urmă. Îi simțea deja respirația urât mirositoare și căldura corpului care se apropia tot mai mult. Nu pot să-l las să mă prindă, și-a spus ea în gând neputincioasă. *Trebuie să scap.*

– Trezește-te, Lu!

S-a mișcat încă pe jumătate adormită sub impresia visului. Vocea Salciei era insistentă, dar nu suficient de răsunătoare ca s-o facă pe Luna să deschidă ochii. Sora ei era mereu agitată dintr-un motiv sau altul. Mereu îngrijorată. Era istovitor.

– Ce este? a murmurat ea.

– Foc! a urlat Salcia.

De data aceasta, vocea a fost însoțită de o lovitură rapidă cu laba chiar între coaste, iar când a înțeles semnificația acesteia, Luna a mișcat din nas.

Un miros acru i-a pătruns în nări, aducând cu el un semnal de alarmă. S-a trezit imediat și s-a ridicat pe toate cele patru labe. Salcia stătea lângă locul lor de dormit, pe pielea uzată a scaunelor din separeuri. În restaurantul cufundat în întuneric, sora Lunei era o siluetă neagră, cu o coadă care se mișca nervoasă încoace și încolo, cu ochi albaștri în care strălucea și dansa un reflex portocaliu.

Luna a sărit în sus cu labele din față pe spătarul scaunului și a văzut și ea. Prin sticla mată a ușilor de la bucătărie se vedea cum dansau flăcări neclare. Degete de fum cenușiu se strecurau pe sub ușă. O ceață densă plutea deja în aer și ochii începuseră să o usture.

– Trebuie să plecăm... acum, a mieunat Luna, încercând să-și păstreze calmul.

– Nu putem! a spus Salcia, zbârlindu-se. Asta e casa noastră...

– Casa asta e în flăcări! a ripostat Luna. O să ne găsim alta.

A împins-o ușor cu capul în gât pe Salcia ca s-o încurajeze să se miște, apoi a sărit din separeu pe pardoseala de gresie. După o scurtă pauză, Salcia a urmat-o, aruncând priviri pline de spaimă spre flăcări. Luna a luat-o la fugă spre intrarea principală, dar s-a oprit când a văzut fumul care învăluia scara și aducea cu el un val de căldură arzătoare.

– N-o putem lua pe acolo, a mieunat ea.

Salcia s-a lipit de ea, cu ochii măriți de groază, în timp ce de sus s-a auzit un zgomot surd. Amândouă au ridicat privirile. Panourile înnegrite ale tavanului se mișcau, deformându-se și umflându-se ca pântecul unei fiare uriașe.

— Fugi! a tipat Luna, împingând-o cu putere pe sora ei, în timp ce se arunca în direcția opusă.

În același moment, tavanul s-a prăbușit într-o ploaie de moloz și scânteii, exact în locul în care stătuseră ele. Un nor de funingine a acoperit-o pe Luna, făcând-o să tușească. Focul înainta cumva și de sus, și de jos.

Fumul devenea din ce în ce mai dens. Nu-și mai vedea sora și un val de groază i-a înmuiat picioarele.

— Salcia! a strigat ea.

Nu a primit niciun răspuns.

— Salcia! Unde ești?

— Luna? s-a auzit un mieunat tânguitor.

Apoi Luna a văzut-o prin fumul care se mișca.

— Ai pățit ceva?

Salcia și-a scuturat blana, aruncând în aer fulgi de cenușă.

— Nu avem pe unde să ieșim. Focul este peste tot!

Luna se uita cuprinsă de panică la vârtejul de fum. Salcia avea dreptate. Parcă se apropia din toate părțile, lingând înfometat separeurile unul câte unul.

— Acolo sus, a mieunat Luna, arătând cu nasul spre rafturile din spatele tejghelei restaurantului, unde se afla o fereastră.

Aceasta stătea întotdeauna întredeschisă și Luna credea că este suficient de largă ca să se strecoare prin ea. Nu avea nici cea mai mică idee ce se afla în partea cealaltă.

Surorile s-au strecurat printre resturile incandescente și fumegânde ale plăcilor de tavan, au sărit

pe tejghea, apoi pe un dulap vechi cu geamuri de sticlă. Era greu să vezi ceva prin vâlătucii de fum, iar cu fiecare respirație superficială, Luna simțea că i se învâрте capul. Amețeala și greața amenințau să o facă să se împiedice și să cadă. Dacă s-ar fi întâmplat așa, știa că acesta ar fi fost sfârșitul. Dar ajunseseră la fereastră prin care fumul se răspândea în noapte.

Afară cădea o ploaie ușoară, iar dincolo de pervaz era promisiunea dulce a aerului proaspăt, însă Lunei i s-a strâns inima de spaimă când a văzut ce sus erau. Strada era cu două niveluri mai jos, o alee îngustă între restaurant și clădirea vecină. Pereții erau netezi, nu era nicio posibilitate să coboare agățată de ei. Doar un container de gunoi, situat într-o parte, oferea un fel de posibilitate de aterizare. Dar trebuia să facă un salt mare ca să ajungă la el.

— Trebuie să sărim, a mieunat Luna.

Salcia s-a uitat în jos.

— E distanță prea mare!

Luna simțea cum valuri de căldură îi învăluiau coada. A privit în spate și a văzut că restaurantul era cuprins în întregime de flăcări.

— Nu avem încotro.

Sora ei încă se uita fix la pământul de dedesubt, în timp ce șoldurile cenușii îi tremurau. Luna simțea frica surorii sale aproape mai intens decât pe a ei.

— Putem s-o facem, a mârâit ea, mai mult pentru a se convinge pe sine decât pe Salcia.

Oare chiar puteau? Nu știa, dar era singura șansă pe care o aveau. După cădere poate că vor supraviețui, dar de foc nu aveau cum să scape. S-a strecurat prin fereastră.

— Sar eu prima.

— Mi-e frică, a mieunat Salcia în spatele ei.

— Și mie, a răspuns Luna, dar trebuie să sărim.
Împreună, OK?

Salcia a dat din cap.

— Întotdeauna, a rostit ea torcând.

Luna a tras adânc aer în piept și și-a încordat mușchii picioarelor din spate.

— Acum! a sâsâit ea.

A sărit de pe pervaz, cu labelle întinse. I s-a părut că a plutit o veșnicie, apoi a prins viteză, iar pământul a început să se apropie cu repeziciune. Cu un zgomot surd, cele patru labe s-au izbit de capacul containerului. Picioarele îi amortizaseră impactul. Salcia a aterizat o clipă mai târziu, alunecând pe labe, dar și-a păstrat echilibrul.

— Am reușit! a exclamat emoționată Salcia.

Luna a simțit un val de ușurare care a inundat-o de la mustăți până în vârful cozii și a tras adânc aer în plămânii înfierbântați. Pe aleea întunecoasă singura lumină provenea de la ferestrele restaurantului de deasupra, care aruncau afară o strălucire roșie furioasă.

— S-a dus totul, a mieunat ea încet.

Salcia a ridicat și ea privirea, apoi și-a frecat nasul de ceafa surorii sale.

— O să fie bine, a rostit ea, torcând fără convingere.

Pe măsură ce spaima și satisfacția provocată de reușita săriturii o păraseau, Luna era gata-gata să se lase copleșită de disperare. Vechiul restaurant era singura casă pe care o cunoșteau. Ei bine, aproape. De

când fugiseră pentru prima dată după moartea mamei lor, pe când erau încă pisoiași, acesta fusese refugiul lor în oraș, acoperișul de deasupra capului, cu suficient de rozătoare ca să aibă ce mânca și să fie ferite de amestecul oamenilor.

— O să fie bine, a repetat Salcia.

Ploaia s-a transformat într-un potop, răcorindu-le blana înfierbântată. Luna s-a întors spre capătul aleii, unde se vedeau luminile orașului, estompate de ploaia torențială. Dintr-odată, viața lor din ultimele luni, trăită la adăpost și în siguranță, părea atât de mărunță. Ar fi trebuit să știe că nu putea dura veșnic. Își reproșa că fusese o proastă și nu se pregătise mai bine pentru momentul în care aceasta avea să se sfârșească inevitabil. Fuseseră incredibil de norocoase cândva – dar viața va fi foarte diferită de acum încolo.

Acum nu mai puteau pretinde că lumea de afară nu există. Acum trebuiau să supraviețuiască în această lume.

Și-au petrecut toată noaptea înghesuindu-se una în alta sub o mașină și ascultând zgomotul ploii torențiale. Luna tremura din tot trupul și credea că somnul nu va mai veni niciodată, dar probabil că adormise, deoarece, când a deschis ochii, se luminase deja de ziuă, iar Salcia îi lingea o ureche.

— Ești murdară, surioară, a mieunat ea.

Luna a început să toarcă în semn de mulțumire și a lăsat-o să-i curețe blănița. Îi amintea de atingerea mamei sale și s-a pierdut pentru o clipă în amintiri. Dar bucuria nu putea dura. Mirosul de fum era încă puternic în nările Lunei, iar membrele îi erau înțepenate pentru că stătuse ghemuită cât putuse de strâns